

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ενενηκοστό Όγδοο

*Θείες Συνάξεις και Προφητικές Ευθυγραμμίσεις: Ο Ρόλος των 144.000 στο
Εσχατολογικό Πλαίσιο του Δανιήλ 11:40*

Jeff Pippenger
2024-05-01

Τοποθετούμε τη γραμμή του παπισμού, τη γραμμή του αποστατημένου Ρεπουμπλικανισμού, τη γραμμή του αποστατημένου Προτεσταντισμού και τη γραμμή των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μέσα στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Εξετάζουμε επί του παρόντος ότι ο Χριστός συνάγει τον λαό Του δύο φορές, και όλες οι απεικονίσεις της δεύτερης συνάξεως του λαού Του παριστούν την τελική διαδικασία της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Όταν το θείο σύμβολο καταβαίνει σε μία γραμμή μεταρρυθμίσεως, ο Κύριος τότε συνάγει έναν εκλεκτό λαό, ο οποίος κατόπιν δοκιμάζεται. Στο πέρας της διαδικασίας της δοκιμασίας επέρχεται διασκορπισμός, τον οποίο ακολουθεί η δεύτερη συνάθροιση εκείνου του εκλεκτού λαού από Αυτόν, αν και πολλοί αφήνονται πίσω επειδή απέτυχαν στη διαδικασία της δοκιμασίας. Ο Χριστός άρχισε να συνάγει τους μαθητές Του κατά το βάπτισμά Του, και στον σταυρό οι μαθητές διασκορπίστηκαν. Μετά την ανάστασή Του συνήγαγε τους μαθητές Του για δεύτερη φορά εν όψει της Πεντηκοστής. Η γραμμή αυτή προσδιόρισε ότι μία δεύτερη συνάθροιση επιτελείται επί των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος προτυπώνεται από την Πεντηκοστή. Ο σταυρός προσδιορίζει μία απογοήτευση, ακολουθούμενη από μία δεύτερη συνάθροιση.

Η δεύτερη σύναξη μετά τον σταυρό άρχισε όταν ο Χριστός κατήλθε, αφού συνάντησε τον Πατέρα Του μετά την ανάστασή Του. Όταν το θείο σύμβολο κατέρχεται, ο λαός του Θεού πρέπει να φάγει το μήνυμα, και αφού ο Χριστός κατήλθε, έφαγε μαζί με τους μαθητές.

Και συνέβη, ενώ εκάθητο στο τραπέζι μαζί τους, έλαβε άρτον, και ευλόγησε, και έκοψε, και έδωσε σ' αυτούς. Και οι οφθαλμοί αυτών ηνοιχθησαν, και εγνώρισαν αυτόν· και αυτός έγινε άφαντος απ' αυτών. Λουκάς 24:30, 31.

Κατά τη δεύτερη σύναξη μετά τον σταυρό, ο Χριστός «εμφύσησε» το Άγιο Πνεύμα επάνω στους μαθητές Του.

«Η πράξη του Χριστού, όταν ενεφύσησε στους μαθητές Του το Άγιο Πνεύμα και τους μετέδωσε την ειρήνη Του, ήταν ως ολίγες σταγόνες πριν από την άφθονη βροχή που επρόκειτο να δοθεί κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.» Spirit of Prophecy, τόμος 3, 243.

Κατά τη δεύτερη συνάθροιση μετά την απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844, ο Χριστός απέσυρε το χέρι Του από το σφάλμα του 1843.

«Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκότος. Και πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους, για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου απομακρύνθηκε από τα στοιχεία, και το σφάλμα εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1843, αποδείκνυαν ότι θα τερματίζονταν το 1844.» Early Writings, 237.

Κατά την απογοήτευση ο δεύτερος άγγελος κατέβηκε με ένα «γραπτό στο χέρι του».

«Σε έναν άλλον ισχυρό άγγελο ανατέθηκε να κατεβεί στη γη. Ο Ιησούς έθεσε στο χέρι του ένα γραπτό, και καθώς ερχόταν στη γη, φώναξε: “Έπεσε η Βαβυλώνα, έπεσε.”» Early Writings, 247.

Η διαδικασία της δοκιμασίας που άρχισε με την άφιξη του δεύτερου αγγέλου, ολοκληρώθηκε στη συγκέντρωση κατασκήνωσης του Έξετερ, όταν το Άγιο Πνεύμα εκχύθηκε και το μήνυμα προχώρησε σαν παλιρροϊκό κύμα. Η διαδικασία αυτή της δοκιμασίας προσδιορίστηκε με σαφήνεια μετά τον σταυρό, όταν η χρονική περίοδος έως την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή είχε προηγουμένως πλαισιωθεί από μια περίοδο πενήντα ημερών, η οποία με τη σειρά της αποτελούνταν από μια περίοδο σαράντα ημερών, ακολουθούμενη από μια περίοδο δέκα ημερών, που κατέληξε στην Πεντηκοστή.

«Ο λαός του Θεού πρέπει αδιάκοπα να υψώνει προς Αυτόν την προσευχή του. Ήταν αφού οι πρώτοι μαθητές είχαν περάσει δέκα ημέρες σε ικεσία, αφού κάθε διαφορά είχε παραμεριστεί, και είχαν ενωθεί σε βαθύ έλεγχο της καρδιάς, και σε εξομολόγηση και αποβολή αμαρτιών, και σε προσέγγιση ο ένας προς τον άλλον μέσα σε άγια κοινωνία, τότε το Άγιο Πνεύμα ήλθε επάνω τους, και η υπόσχεση του Χριστού εκπληρώθηκε. Υπήρξε μια θαυμαστή έκχυση του Αγίου Πνεύματος. Ξαφνικά ήλθε από τον ουρανό ήχος σαν από άνεμο βίαιο και ορμητικό, και γέμισε όλο τον οίκο όπου κάθονταν. «Και προσετέθησαν εκείνη την ημέρα εις αυτούς περίπου τρεις χιλιάδες ψυχές». Review and Herald, 11 Μαρτίου 1909.»

Κατά τη διάρκεια των σαράντα ημερών, ο Χριστός παρευρίσκετο διδάσκοντας τους μαθητές, και έπειτα αναλήφθηκε. Οι δέκα ημέρες που ακολούθησαν ήταν περίοδος προετοιμασίας ενόψει της Πεντηκοστιανής εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος. Οι σαράντα ημέρες διδασκαλίας που ακολούθησαν τον σταυρό αντιστοιχούν από τις 19 Απριλίου 1844 έως την έναρξη της κατασκηνωτικής συνάξεως στο Exeter στις 12 Αυγούστου 1844. Οι δέκα ημέρες που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής παρίσταναν την περίοδο από 12 έως 17 Αυγούστου 1844, όταν οι Μιλλεριταί ενώθηκαν επάνω στο μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο έφερε ο Samuel Snow. Κατά τη συνάθροιση εκείνη φανερώθηκαν δύο τάξεις, και μόνο η μία τάξη έλαβε την Πεντηκοστιανή έκχυση κατά την ολοκλήρωση της συνάξεως. Κατά την περίοδο εκείνη, την παριστανόμενη από τις σαράντα ημέρες, η μία τάξη έλαβε τη διδασκαλία, ενώ η άλλη τάξη απέρριψε τη διδασκαλία. Όταν έφθασε η Κραυγή του Μεσονυκτίου, η μία τάξη είχε το έλαιον, η άλλη δεν είχε.

«“Ενώ δε ο νυμφίος εβράδυνε, ενύσταξαν πάσαι και κοιμώντο.” Διά της βραδύτητος του νυμφίου παριστάνεται η παρέλευσις του χρόνου κατά τον οποίον ανεμένετο ο Κύριος, η

απογοήτευσις και η φαινομενική καθυστέρησις. Κατά τον καιρόν τούτον της αβεβαιότητος, το ενδιαφέρον των επιπολαίων και ημιθέρμων ήρχισε συντόμως να κλονίζεται και αι προσπάθειαι των να χαλαρώνουν· αλλ' εκείνοι των οποίων η πίστις εστηρίζετο επί προσωπικής γνώσεως της Γραφής είχαν βράχον υπό τους πόδας αυτών, τον οποίον τα κύματα της απογοητεύσεως δεν ηδύναντο να εκπλύνουν. “Ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο·” η μία τάξις εν αμεριμνησία και εγκαταλείπει της πίστεως αυτής, η δε ετέρα αναμένουσα υπομονητικώς έως ότου δοθή σαφεστέρα φως. Εν τούτοις, κατά την νύκτα της δοκιμασίας, οι τελευταίοι εφάνησαν να χάνουν, μέχρι τινός βαθμού, τον ζήλον και την αφοσίωσίν των. Οι ημίθερμοι και επιπόλαιοι δεν ηδύναντο πλέον να στηρίζωνται επί της πίστεως των αδελφών αυτών. Έκαστος πρέπει να σταθή ή να πέση δι' εαυτόν.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 395.

Κατά τις δέκα ημέρες που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής, και κατά την περίοδο της κατασκηνωτικής συνάξεως του Έξετερ, ο Χριστός συνήγαγε τον λαό Του εκ δευτέρου, προτού ο λαός εκείνος μεταφέρει το μήνυμά Του στον κόσμο. Όταν ο τρίτος άγγελος κατήλθε στις 22 Οκτωβρίου 1844, το μικρό ποίμνιο απογοητεύθηκε και πάλιν και διεσκορπίσθη, αλλά άρχισε περίοδος διδασκαλίας στις 22 Οκτωβρίου 1844, καθώς ο Χριστός οδηγούσε τον λαό Του στα Άγια των Αγίων. Το 1849, ο Κύριος εξέτεινε την χείρα Του εκ δευτέρου, για να συνάξει και πάλιν εκείνους τους οποίους είχε συνάξει από τις απογοητεύσεις της 19ης Απριλίου και της 22ας Οκτωβρίου 1844.

Το 1844, η διδασκαλία αφορούσε το μήνυμα που είχε στο χέρι του ο τρίτος άγγελος όταν κατέβηκε, αλλά κατά την «περίοδο αμφιβολίας και αβεβαιότητος» που ακολούθησε τη μεγάλη απογοήτευση, πολλοί έχασαν τον δρόμο τους. Μέχρι το 1849, άρχισε το έργο της συνάξεως του μικρού διεσπαρμένου ποιμνίου, αλλά εκείνο που εικονιζόταν από εκείνη την ιστορία ήταν η ήττα του 1863, και η πρώτη Κάδης για τον σύγχρονο Ισραήλ. Η μελλοντική νίκη των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων και το έργο τους κατά τη δεύτερη Κάδη καθυστέρησαν.

Όταν ο Κύριος κατήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, συνήγαγε τον λαό Του των εσχάτων ημερών, τους έδωσε την πνευματική Του τροφή για να φάγουν, ενεφύσησε το Πνεύμα Του επάνω σε εκείνον τον λαό, καθώς άρχισε να ραντίζει την όψιμη βροχή, και επίσης εγκαινίασε μια διαδικασία δοκιμασίας που οδήγησε στην 18η Ιουλίου 2020, όταν ο λαός Του των εσχάτων ημερών απογοητεύθηκε και διασκορπίστηκε. Επί τρεισήμισι ημέρες ήταν νεκροί στην πλατεία. Τόσο οι τρεισήμισι ημέρες όσο και η περίοδος των σαράντα ημερών στον καιρό του Χριστού αντιπροσωπεύουν μια έρημο. Αυτό επίσης αντιπροσωπεύεται από την περίοδο από 19 Απριλίου 1844 έως 12 Αυγούστου 1844, καθώς και από την περίοδο από 22 Οκτωβρίου 1844 έως το 1849.

Από τον Ιούλιο του 2023 έως τον νόμο της Κυριακής, που είναι οι δέκα ημέρες οι οποίες προηγήθηκαν της Πεντηκοστής, η κατασκήνωση στο Exeter από τις 12 Αυγούστου έως τις 17 Αυγούστου, και η περίοδος από το 1849 έως το 1863, όλα ευθυγραμμίζονται μεταξύ τους. Αντιπροσωπεύουν την περίοδο της δεύτερης συνάθροισης του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών. Η περίοδος από την απογοήτευση έως την έκχυση του Αγίου Πνεύματος διαιρείται σε δύο διακριτές περιόδους.

Μέσα στην κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ παριστάνονται η γραμμή του αποστάτου Προτεσταντισμού (η κατ' όνομα εκκλησία), η γραμμή

του Λαοδικειανού Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας (ο κατ' όνομα Αντβεντισμός), η γραμμή του Καθολικισμού και η γραμμή του αληθινού Προτεσταντισμού. Αυτές οι τέσσερις γραμμές απεικονίζουν τον αληθινό Προτεσταντισμό σε διαμάχη με μια τριπλή ένωση του δράκοντος (Ιούδας), του θηρίου (Καθολικισμός) και του ψευδοπροφήτη (αποστάτης Προτεσταντισμός).

Μέσα στην ίδια ακριβώς κρυφή ιστορία απεικονίζεται επίσης η γραμμή του αποστατημένου Ρεπουμπλικανισμού. Εντός αυτής της γραμμής παριστάνεται μια διαμάχη μεταξύ του Δημοκρατικού (του δράκοντος) και του Ρεπουμπλικανικού κόμματος (της εικόνας του θηρίου). Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα πρόκειται να ηγηθεί στη διαμόρφωση της εικόνας προς το θηρίο, και πράττοντας τούτο εκδηλώνει τα προφητικά χαρακτηριστικά του θηρίου (του παπισμού). Στον Λόγο του Θεού, στον παπισμό, ο οποίος είναι ο βασιλεύς του βορρά και επίσης το θηρίο, δίδεται η Αίγυπτος (ο δράκων) ως πληρωμή για υπηρεσίες που προσέφερε, επειδή χρησιμοποιήθηκε από τον Θεό ως όργανο κρίσεως.

Υιὲ ἀνθρώπου, ὁ Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, ἔκαμε τὸ στράτευμα αὐτοῦ νὰ ἐκτελέσῃ μεγάλην ὑπηρεσίαν ἐναντίον τῆς Τύρου· πᾶσα κεφαλὴ ἐφαλακρώθη, καὶ πᾶς ὄμιος ἐγδάρθη· ὅμως οὐδὲ μισθὸν εἶχεν αὐτός, οὐδὲ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, ἀπὸ τὴν Τύρον, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσεν ἐναντίον αὐτῆς· διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, ἐγὼ δίδω τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορ, βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος· καὶ θέλει λάβει τὸ πλῆθος αὐτῆς, καὶ θέλει ἀφαιρέσει τὰ σκῦλα αὐτῆς, καὶ θέλει λάβει τὴν λείαν αὐτῆς· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι μισθὸς διὰ τὸ στράτευμα αὐτοῦ. Ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου διὰ τὸν κόπον αὐτοῦ, διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐξετέλεσεν ἐναντίον αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐργάσθησαν δι' ἐμέ, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλω κάμει τὸ κέρας τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ νὰ ἐκβλαστήσῃ, καὶ εἰς σὲ θέλω δώσει ἄνοιγμα στόματος ἐν μέσῳ αὐτῶν· καὶ θέλουσι γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος. Ἰεζεκιήλ 29:18–21.

Ο Ναβουχοδονόσορ, ο οποίος στο χωρίο είναι ο βασιλεύς του βορρά, λαμβάνει τη γη της Αιγύπτου ως μισθό του, προτυπώνοντας έτσι ότι κατά τις έσχατες ημέρες ο παπισμός λαμβάνει την Αίγυπτο, η οποία είναι ο δράκων, η οποία είναι οι δέκα βασιλείς, τα Ηνωμένα Έθνη, οι οποίοι συμφωνούν να δώσουν τη βασιλεία τους, την έβδομη, στο θηρίο για ολίγον καιρό.

Καὶ τὰ δέκα κέρατα, ἃ εἶδες ἐπὶ τὸ θηρίον, οὗτοι θὰ μισήσουν τὴν πόρνην, καὶ θὰ τὴν καταστήσουν ἔρημην καὶ γυμνήν, καὶ θὰ καταφάγουν τὰς σάρκας αὐτῆς, καὶ θὰ τὴν κατακάυσουν ἐν πυρὶ. Διότι ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν νὰ ἐκτελέσουν τὸ θέλημά του, καὶ νὰ ἐνεργήσουν ὁμοφώνως, καὶ νὰ δώσουν τὴν βασιλείαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον, ἕως οὗ ἐκκληρωθοῦν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. Ἀποκάλυψις 17:16, 17.

Αυτή η προφητική πληρωμή παριστάνεται επίσης στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, στο εδάφιο σαράντα δύο.

Καὶ θὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χώρας· καὶ ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου δὲν θὰ ἐκφύγῃ. Δανιήλ 11:42.

Ο παπισμός υπερισχύει της δυνάμεως του δράκοντος κατά τον καιρό της όψιμης βροχής, διότι αυτή η ανταπόδοση συντελείται «έν» τῇ «ἡμέρᾳ» κατά την οποίαν ο Θεός «κάμνει κέρας τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ νὰ ἀναβλαστήσῃ». Είναι η βροχή που κάμνει τον Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ νὰ

αναβλαστήση, και εκείνη η ημέρα ήρχισε την 11η Σεπτεμβρίου 2001, η οποία ήταν η ημέρα του ανατολικού ανέμου.

Θα κάμει τους προερχομένους εκ του Ιακώβ να ριζώσουν· ο Ισραήλ θέλει ανθήσει και βλαστήσει και γεμίσει το πρόσωπον της οικουμένης με καρπόν. Μήπως επάταξεν αυτόν, καθώς επάταξε τους πατάξαντας αυτόν; ή εφονεύθη κατά την σφαγήν εκείνων, οίτινες εφονεύθησαν υπ' αυτού; Κατά μέτρον, όταν αυτή βλαστάνη, θέλεις διαλεχθή μετ' αυτής· συγκρατεί τον σκληρόν αυτού άνεμον εν τη ημέρα του ανατολικού ανέμου. Διά τούτο λοιπόν θέλει καθαρισθή η ανομία του Ιακώβ· και τούτο είναι όλος ο καρπός, η αφαιρέσις της αμαρτίας αυτού· όταν καταστήση πάντας τους λίθους του θυσιαστηρίου ως ασβεστολίθους κατακεκομμένους, τα άλση και τα είδωλα δεν θέλουσι σταθή. Ησαΐας 27:6–9.

Η Αίγυπτος παραδίδεται στο παπικό θηρίο όταν εκχύνεται η όψιμη βροχή. Η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει όταν ο ανατολικός άνεμος, που αντιπροσωπεύει το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο, «ανεστάλη», ή συγκρατήθηκε, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Τότε η βροχή άρχισε να μετριέται, (να ραντίζεται) επάνω στον Ισραήλ καθώς αυτός άρχισε να βλαστάνει. Κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν το τρίτο αλίμονο έρχεται πάλι, η όψιμη βροχή εκχύνεται χωρίς μέτρο. Μεταξύ της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και του προσεχώς ερχόμενου νόμου της Κυριακής «η ανομία του Ιακώβ» καθαίρεται, και η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται ως «καθαίρεται» σημαίνει «εξιλώνεται». Κατά τον νόμο της Κυριακής το παπικό θηρίο λαμβάνει την Αίγυπτο (τον δράκοντα), καθώς εκείνοι οι δέκα βασιλείς πορνεύουν με τον παπισμό σχηματίζοντας μια παγκόσμια εικόνα του θηρίου.

Πριν από τον νόμο της Κυριακής, κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το αποστατικό Ρεπουμπλικανικό κέρασ σχηματίζει εικόνα προς το θηρίο μαζί με το αποστατικό Προτεσταντικό κέρασ, και σε εκείνη την προφητική γραμμή το Ρεπουμπλικανικό κόμμα επικρατεί επί του Δημοκρατικού κόμματος, διότι το Δημοκρατικό κόμμα είναι δράκοντα δύναμη και το Ρεπουμπλικανικό κόμμα είναι η δύναμη που σχηματίζει την εικόνα του παπισμού.

Μέσα στην προφητική ιστορία του θηρίου της γης προσδιορίζεται το τέλος του Δημοκρατικού κόμματος και το τέλος του Ρεπουμπλικανικού κόμματος. Αυτά τα δύο κόμματα συγκροτούν το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού, αλλά ταυτοχρόνως καταδεικνύουν μια εσωτερική πάλη που διατρέχει ολόκληρη την ιστορία του θηρίου της γης. Εκείνο το κέρασ (ο Ρεπουμπλικανισμός) περιέχει έναν εσωτερικό μικρόκοσμο των δύο κεράτων του θηρίου της γης.

Στη μαρτυρία του βασιλείου των Μήδων και των Περσών, ήταν το τελευταίο κέρασ που ανέβηκε υψηλότερα· και το Δημοκρατικό κόμμα εμφανίσθηκε πρώτο στην αμερικανική ιστορία, αλλά στο τέλος το Ρεπουμπλικανικό κόμμα ανέρχεται υψηλότερα και επικρατεί επί των Δημοκρατικών. Στην ιστορία της όψιμης βροχής, η οποία άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, οι παγκοσμιοποιητές, εμπνεόμενοι από τον δράκοντα, Δημοκρατικοί ανήλθαν από το άβυσσο του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως και εθανάτωσαν τους Ρεπουμπλικανούς, κλέπτοντας τις εκλογές του 2020. Ο πόλεμός τους εναντίον του Τραμπ (και των Ρεπουμπλικανών) άρχισε όταν εκείνος ανήγγειλε την υποψηφιότητά του το 2015, και από εκείνο το σημείο και έπειτα μόνον εντάθηκε.

Όταν οι Δημοκρατικοί έκλεψαν τις εκλογές το 2020, τότε εγκαθίδρυσαν τις Δίκες της Πελόζι· αλλά όταν ο Τραμπ ανήγγειλε την τρίτη του εκστρατεία το 2022, φόβος επήλθε στους

Δημοκρατικούς, και η οργή τους μόνο αυξήθηκε, και τότε στράφηκαν εναντίον του Τραμπ και των υποστηρικτών του με μεγάλο θυμό, διότι ήξεραν ότι ο καιρός τους ήταν σύντομος. Πανηγύρισαν τον θάνατό του, αλλά όταν σηκώθηκε όρθιος, μέγας φόβος έπεσε επάνω τους.

Και όταν τελειώσουν τη μαρτυρία τους, το θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο θα κάνει πόλεμο εναντίον τους, και θα τους νικήσει, και θα τους θανατώσει. Και τα πτώματά τους θα κείτονται στην πλατεία της μεγάλης πόλεως, η οποία πνευματικώς ονομάζεται Σόδομα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριός μας σταυρώθηκε. Και άνθρωποι από λαούς και φυλές και γλώσσες και έθνη θα βλέπουν τα πτώματά τους τρεις ημέρες και μισή, και δεν θα επιτρέψουν να ταφούν τα πτώματά τους. Και οι κατοικούντες επάνω στη γη θα χαίρονται γι' αυτούς, και θα ευφραίνονται, και θα στέλνουν δώρα ο ένας στον άλλον· επειδή αυτοί οι δύο προφήτες βασάνιζαν τους κατοικούντες επάνω στη γη. Και έπειτα από τρεις ημέρες και μισή, πνεύμα ζωής από τον Θεό εισήλθε μέσα τους, και στάθηκαν επάνω στα πόδια τους· και μεγάλος φόβος έπεσε επάνω σε εκείνους που τους έβλεπαν. Αποκάλυψη 11:7-11.

Η περίοδος που προσδιορίζει το τέλος του Δημοκρατικού κόμματος εκτείνεται από την ορκωμοσία του Biden το 2021 έως την ορκωμοσία του Trump το 2025. Η περίοδος αυτή άρχισε με τις Δίκες της Pelosi, οι οποίες ήταν καθαρά αντισυνταγματικές και ολοκληρωτικά πολιτικής φύσεως. Η ιστορία αυτή, που αντιπροσωπεύει τον θάνατο του έκτου προέδρου από τον καιρό του τέλους το 1989 έως τον όγδοο πρόεδρο, ο οποίος είναι εκ των επτά, άρχισε με πολιτικές δίκες (τις Δίκες της Pelosi) και τελειώνει με τον θάνατο του Δημοκρατικού κόμματος, και με ένα δεύτερο σύνολο Δικών της Pelosi, καθώς οι πολιτικοί στόχοι αντιστρέφονται.

Η απεικόνιση της ιστορίας βρίσκεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, το οποίο βρήκε την πρώτη του εκπλήρωση κατά τη Γαλλική Επανάσταση. Η Γαλλική Επανάσταση αποτελεί το κλασικό ιστορικό παράδειγμα του γκιλοτινικού τύπου πολιτικού πολέμου, ο οποίος χαρακτηρίζει το ένα κυβερνών κόμμα να θανατώνει ένα άλλο και, κατόπιν, η ίδια εκείνη κυβερνώσα εξουσία να ανατρέπεται και να διώκεται η ίδια.

Η περίοδος από την ορκωμοσία του Μπάιντεν και τις Δίκες της Πελόζι έως τη δεύτερη ορκωμοσία του Τραμπ και την ανατροπή των Δικών της Πελόζι προσδιορίζει το τέλος του Δημοκρατικού κόμματος, και προσδιορίζει πότε ο Τραμπ επαναλαμβάνει την εφαρμογή ενός συνόλου εκτελεστικών διαταγμάτων που προτυπώθηκαν από τους Νόμους περί Αλλοδαπών και Στάσεως. Η εφαρμογή αυτών των εκτελεστικών διαταγμάτων θα αρχίσει τις δεύτερες Δίκες της Πελόζι και θα προσδιορίσει την αρχή της περιόδου κατά την οποία η εικόνα του θηρίου αρχίζει να εγκαθιδρύεται στα σοβαρά. Εκείνη η περίοδος τελειώνει με την επιβολή του νόμου της Κυριακής, ώστε η περίοδος αρχίζει με εκτελεστικά διατάγματα που παραλληλίζονται με τους Νόμους περί Αλλοδαπών και Στάσεως και τελειώνει με τον νόμο της Κυριακής. Εκεί είναι που τελειώνει το Ρεπουμπλικανικό κόμμα.

Και αϊ δύο περίοδοι, αϊ όποια αντιπροσωπεύουν την κατάληξιν πρώτον του Δημοκρατικού κόμματος και έπειτα του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, συνδέονται προφητικώς και απεικονίζονται διά της περιόδου των είκοσι δύο έτων από του 1776 έως του 1798. Η περίοδος αυτή έχει τρείς σταθμούς· την Διακήρυξιν της Ανεξαρτησίας τὸ 1776, δεκατρία ἔτη ἀργότερον τὸ Σύνταγμα, και ἔν συνεχείᾳ τοὺς νόμους περὶ Ἀλλοδαπῶν και Στάσεως τοῦ 1798. Οἱ τρεῖς οὗτοι σταθμοί

εύρισκουν εκπλήρωσιν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν Δημοκρατικοῦ καὶ Ρεπουμπλικανικοῦ κομμάτων, μολοντί ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου σταθμοῦ βρίσκεται εἰς διαφορετικὸν σημεῖον ἐν ἑκάστη γραμμῇ.

Θα ἐξηγήσουμε αὐτὰ τα ὀρόσημα καὶ τις εκπληρώσεις τους στο ἐπόμενο ἄρθρο.

«Υπάρχουν μόνον δύο παρατάξεις· ὁ Σατανὰς ἐνεργεῖ με τὴ σκολιά, ἀπατηλὴ τοῦ δύναμη, καὶ διὰ ἰσχυρῶν πλανῶν παγιδεύει ὅλους ὅσοι δὲν μένουν στὴν ἀλήθεια, ὅσοι ἀπέστρεψαν τὰ ὦτα τους ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ ἐστράφησαν πρὸς μύθους. Ὁ ἴδιος ὁ Σατανὰς δὲν ἔμεινε στὴν ἀλήθεια· αὐτὸς εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας. Με τὴν πανουργία τοῦ προσδίδει στὰ ψυχοφθόρα σφάλματά του τὴν ὄψη τῆς ἀλήθειας. Ἐν τούτῳ ἐγκεῖται ἡ δύναμή τους νὰ ἀπατούν. Ἐπειδὴ εἶναι παραχάραξη τῆς ἀλήθειας, ὁ Πνευματισμὸς, ἡ Θεοσοφία καὶ παρόμοιες ἀπάτες ἀποκτοῦν τέτοια δύναμη ἐπάνω στον νοῦ των ἀνθρώπων. Ἐν τούτῳ φανερόνεται ἡ ἀριστοτεχνικὴ ἐνέργεια τοῦ Σατανὰ. Προσποιεῖται ὅτι εἶναι ὁ Σωτὴρας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ εὐεργέτης τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ ἔτσι ἐλκεῖ ἐυκολότερα τὰ θύματά του πρὸς τὴν ἀπώλεια.»

«Μας προειδοποιεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅτι ἡ ἀγρυπνὴ επαγρύπνηση εἶναι τὸ τίμημα τῆς ἀσφάλειας. Μόνον στὴν εὐθεία ὁδὸ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δικαιοσύνης μπορούμε νὰ διαφύγουμε ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ πειραστή. Ἀλλὰ ὁ κόσμος εἶναι παγιδευμένος. Ἡ ἐπιτηδεϊότητα τοῦ Σατανὰ ἀσκεῖται στὴν ἐπιπόνηση σχεδίων καὶ μεθόδων ἀναρίθμητων, γιὰ νὰ ἐπιτύχει τους σκοπούς του. Ἡ προσποίηση ἔχει καταστῆναι γι' αὐτὸν λεπτὴ τέχνη, καὶ ἐργάζεται ὑπὸ τὸ προσωπεῖο ἀγγέλου φωτός. Μόνον ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ διακρίνει τὰ τεχνάσματά του νὰ μολύνει τὸν κόσμον με ψευδεῖς καὶ ὀλέθριες ἀρχές, οἱ ὁποῖες φέρουν στὴν ὄψη τους τὴν ἐμφάνιση γνήσιας ἀγαθότητος. Ἐργάζεται γιὰ νὰ περιορίσει τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ νὰ εἰσαγάγει στὸν θρησκευτικὸν κόσμον ἓνα εἶδος δουλείας. Ὁργανώσεις, ἰδρύματα, εἴαν δὲν φυλάσσονται ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐνεργούν ὑπὸ τις ὑποδείξεις τοῦ Σατανὰ, γιὰ νὰ ὑποτάσσουν τους ἀνθρώπους στὸν ἔλεγχον ἀνθρώπων· καὶ ἡ ἀπάτη καὶ ὁ δόλος θὰ φέρουν τὴν ἐπίφαση ζήλου ὑπὲρ τῆς ἀλήθειας καὶ ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Οτιδήποτε στὴν πράξιν μας δὲν εἶναι τόσο φανερό ὅσο ἡ ἡμέρα, ἀνήκει στὶς μεθόδους τοῦ ἀρχοντος τοῦ κακοῦ. Οἱ μέθοδοί του ἐφαρμόζονται ἀκόμη καὶ μεταξὺ των Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν προωθημένη ἀλήθεια.»

«Ἐάν οἱ ἀνθρώποι ἀντιστέκονται στὶς προειδοποιήσεις ποὺ τους στέλλει ὁ Κύριος, γίνονται ἀκόμη καὶ ηγέτες σε πονηρὴς πράξεις· τέτοιοι ἀνθρώποι οἰκειοποιούνται νὰ ἀσκοῦν τὰ προνόμια τοῦ Θεοῦ — τολμοῦν νὰ πράττουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν θὰ πράξει, ἐπιδιώκοντας νὰ ἐλέγξουν τὶς διάνοιες των ἀνθρώπων. Εἰσάγουν τὶς δικές τους μεθόδους καὶ τὰ δικά τους σχέδια, καὶ μέσω των ἐσφαλμένων ἀντιλήψεων τους περὶ τοῦ Θεοῦ ἐξασθενούν τὴν πίστη των ἄλλων στὴν ἀλήθεια καὶ εἰσάγουν ψευδεῖς ἀρχές, οἱ ὁποῖες θὰ ἐνεργήσουν ὡς προζύμι γιὰ νὰ μολύνουν καὶ νὰ διαφθείρουν τὰ ἰδρύματα καὶ τὶς ἐκκλησίες μας. Καθετὶ ποὺ ὑποβιβάζει τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου περὶ δικαιοσύνης, καὶ ἰσότητος, καὶ ἀμερόληπτου κρίσεως, κάθε ἐπιπόνημα ἢ πρόσταγμα ποὺ ὑποτάσσει τους ἀνθρώπινους παράγοντες τοῦ Θεοῦ στὸν ἔλεγχον ἀνθρώπων διανοιών, βλάπτει τὴν πίστη τους στὸν Θεὸ· χωρίζει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ, διότι ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς αὐστηρῆς ἀκεραιότητος καὶ δικαιοσύνης.»

«Ο Θεός δεν θα δικαιώσει κανένα μέσο με το οποίο ο άνθρωπος θα εξουσιάζει ή θα καταδυναστεύει, έστω και στον ελάχιστο βαθμό, τον συνάνθρωπό του. Η μόνη ελπίδα για τον πεπτωκότα άνθρωπο είναι να αποβλέψει στον Ιησού και να τον δεχθεί ως τον μόνο Σωτήρα. Μόλις ο άνθρωπος αρχίσει να θεσπίζει σιδηρούν κανόνα για άλλους ανθρώπους, μόλις αρχίσει να ζεύει και να οδηγεί ανθρώπους σύμφωνα με το δικό του φρόνημα, ατιμάζει τον Θεό και θέτει σε κίνδυνο τη δική του ψυχή και τις ψυχές των αδελφών του. Ο αμαρτωλός άνθρωπος μπορεί να βρει ελπίδα και δικαιοσύνη μόνο στον Θεό· και κανένα ανθρώπινο ον δεν είναι δίκαιο παρά μόνον εφόσον έχει πίστη στον Θεό και διατηρεί ζωτική σύνδεση με αυτόν. Ένα άνθος του αγρού πρέπει να έχει τη ρίζα του στο έδαφος· πρέπει να έχει αέρα, δρόσο, βροχές και ηλιοφάνεια. Θα ευδοκιμήσει μόνο καθώς λαμβάνει αυτά τα προνόμια, και όλα προέρχονται από τον Θεό. Έτσι συμβαίνει και με τους ανθρώπους. Από τον Θεό λαμβάνουμε εκείνο που υπηρετεί τη ζωή της ψυχής. Μας έχει δοθεί η προειδοποίηση να μη στηριζόμαστε στον άνθρωπο ούτε να κάνουμε τη σάρκα βραχίονά μας. Κατάρα εκφέρεται εναντίον όλων όσοι πράττουν αυτό». The 1888 Materials, 1432–1434.